

HOČEM ŽIVETI

Življenje. Vsakemu od nas je bilo dana ta neprecenljiva radost in izjemna priložnost, da zaživimo in si ustvarimo življenje, kakršnega si želimo. Življenje, ki je tako samoumevno, naj bi bilo pri vsakem izmed nas polno ljubezni, veselja, optimizma, lepih trenutkov in Sonca...

A vsakemu izmed nas ni dana ta radost. Marsikomu je življenje ponudilo izziv. Boleč in neozdravljiv izziv - AIDS.

V tem trenutku se zavem svojega lepega življenja, ki si ga mnogokrat zakompliciram z vprašanji: "Oh, zakaj ta šola?! "Zakaj se moram spet učiti?!"

Ampak v istem trenutku pozabim na vse to in pomislim na uboge otroke, otroke, ki so čisto nedolžni! Otroci, ki nimajo priložnosti hoditi v šolo, se učiti, imeti počitnice, se smejati s sošolci in navsezadnje, nimajo priložnosti normalno zaživetil! Zaradi AIDS-a. Otroci v Afriki TRPIJO in UMIRAJO zaradi te bolezni, za katero pa oni niso krivi! Na skrivaj se je že na začetku njihovega radostnega življenja priplazila v topel prostor pod materinim srcem in jim takoj zagrenila življenje. Nikdar niso užili lepega in brezskrbnega odraščanja, kot smo ga - in ga še vedno - uživamo mi. Nikdar niso prvič stopili čez prag osnovne šole. Nikdar niso v razredu sedeli in se brezskrbno smejali skupaj z učitelji. Nikdar! Že celo otroštvo se borijo zgolj za golo preživetje ter življenje. Življenje, ki je v njihovih krogih brezupno in neusmiljeno ter mnogokrat zapisano s tragičnimi konci mladih, nedolžnih življenj. A vseeno nihče izmed njih ne izgubi volje do življenja. HOČEJO ŽIVETI!

In ti otroci, najstniki pa tudi starejši, so nam lahko za zgled, da ne izgubimo volje in ljubezni do življenja, ki nam je dano brez bolezni, trpljenja in lakote ter je polno radosti in ljubezni.

Ema Šilc, 9.r.

Grahovo, 26. 11. 2009

Hočem živeti

»Ni važno koliko, temveč kako živimo.«

(P. J. Bailey)

Življenje kot samo se nam mnogokrat zdi preveč samoumevno. In mnogokrat se ne zavemo, da je to naš največji dar, ki nam je dan. Življenje pa se ne zdi samoumevno ljudem, ki so zboleli za neozdravljivo boleznijo HIV, ki se nato razvije v AIDS. Lahko so nam v zgled, saj kljub vsem oviram življenja ne obupajo in ostanejo močni.

HIV je ena izmed najnevarnejših spolno prenosljivih bolezni. Ljudje se lahko okužijo z nezaščitenim spolnim odnosom in prek krvi. Na žalost zdravilo za to bolezen še ni odkrito. Človek, ki se okuži s to boleznijo, pretrpi veliko duševnih in telesnih muk. Ker pa se ta bolezen prenaša predvsem s krvjo, je tako okuženih tudi veliko otrok. Eno od večjih žarišč te bolezni je Afrika. Okužena je skoraj polovica vsega prebivalstva, med njimi so tudi otroci. Tako življenje piše krute zgodbe o preživetju in hrabrosti. Kljub bedi in revščini pa oni ne izgubijo volje do življenja. Mnogo otrok je izgubilo starše ter zato živijo na ulici s sorodniki ali prijatelji. Vedo, da bo njihovo življenje težko, a se ne predajo. Za srečo ne potrebujejo veliko, dovolj je, da jim ponudiš roko in nasmeh. Kljub vsemu veseli tečejo na okrog in se igrajo. Redko jih vidiš jokati. Živijo v revščini, a v vsaki stvari najdejo le tisto najboljše. Ne zahtevajo veliko in so zadovoljni s tem, kar imajo. Imajo željo po šolanju in lepši prihodnosti. Nasmeh na obrazu in iskrica v očeh jih spremlja vsak dan. Znajo ceniti tisto malo, kar jim je dano, in včasih bi naredili vse samo za pest riža in skodelico vode. V pokrpanih oblekah se veselijo vsake minute življenja. To, da so okuženi, ne skrivajo, ampak se s tem spopadejo. Zaradi revščine je zdravstvena pomoč velikokrat nemogoča. Veliko svetovnih organizacij jim poskuša pomagati in ustaviti to kruto in neizprosno bolezen. Da bi jih razumeli, bi se morali postaviti v njihovo kožo. In videti je, da je veliko vrednot vrednih več, kot so materialne dobrine.

Lahko so nam zgled in tako vidimo, koliko je življenje res vredno. Ponudimo jim pomoč in zagotovimo jim boljši jutri. Včasih je potreben le droben nasmeh in topel objem, da spregledamo, da v življenju ne smemo obupati, ampak se moramo z njim spopasti in biti drug drugemu v oporo. Spreglejmo in zaslišimo krik otrokove duše, ki kriči: »HOČEM ŽIVETI!« Tukaj smo mi, da jim pomagamo, da bodo šli lažje skozi življenje.

Kaja Krajc, 9.r.

Grahovo, 26. 11. 2009